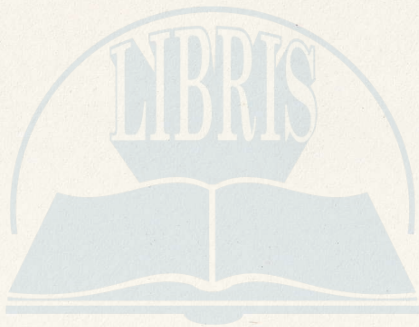

EROS COP

Brittainy
C. Cherry

Aerul pasiunii

Traducere din engleză de
Bogdan Coșa

Prolog Tristan

2 aprilie 2014

— Ai luat tot? a-ntrebat Jamie din foaierul casei părinților mei, rozându-și unghiile, în timp ce frumoșii ei ochi albaștri de căprioară îmi zâmbeau, amintindu-mi cât de norocos eram s-o știu a mea.

M-am dus acolo și am cuprins-o, trăgându-i trupul ei mic mai aproape, lipindu-i-l de al meu.

— Îhâm. Acum e-acum, păpușă. Cred că ne-a venit și nouă rândul.

Și-a încolăcit mâinile în jurul gâtului meu și m-a sărutat.

— Sunt atât de mândră de tine.

— De *noi*, am corectat-o eu.

După câțiva ani, cam prea mulți, de vise și speranțe, visul meu de a fabrica și vinde piese de mobilier lucrate manual devenea realitate. Tatăl meu era cel mai bun prieten și totodată partenerul meu de afaceri, alături de care porneam spre New York ca să vorbim cu

niște oameni de afaceri care se arătaseră foarte interesați să ne devină parteneri.

— Fără tine, care m-ai sprijinit, n-aș fi făcut nimic. Asta e șansa noastră să ne-ndeplinim dorințele.

M-a sărutat încă o dată.

N-am știut că o s-ajung să iubesc pe cineva atât de mult.

— Înainte să pleci, cred c-ar trebui să știi, a sunat învățătoarea lui Charlie. Iar a făcut prostii la școală, ceea ce nu e de mirare având în vedere cât de mult îi seamănă lui taică-său.

Am rânjit.

— Ce-a făcut de data asta?

— Doamna Harper a zis că i-a spus unei fete care făcea mișto de ochelarii lui că speră să se-nece cu o broască râioasă pentru că așa și arată, ca o broască râioasă. Să se-nece cu o broască râioasă — îți vine să crezi?!

— Charlie! am strigat înspre camera de zi.

A ieșit cu o carte în mână. Își scosese ochelarii, și eram convins că asta era cauza tuturor miștourilor de la școală.

— Da, tată?

— I-ai spus tu unei fete să se-nece cu o broască râioasă?

— Da, a zis el fără să clipească.

Pentru un puști de opt ani, părea surprinzător de relaxat în privința faptului că părinții s-ar putea supăra pe el.

— Amice, nu poți să zici așa ceva.

— Dar chiar arată ca o nenorocită de broască râioasă, tată! a răspuns el.

A trebuit să întorc capul ca să pot râde în voie.

— Vino și îmbrățișează-mă, omule.

M-a strâns tare. Mă îngrozea gândul că vor veni vremuri în care nu va mai fi atât de dornic să-și îmbrățișeze bătrânul tată.

— Să le-ascuți pe mama și pe bunica cât sunt plecat, bine?

— Da, da.

— Și să-ți pui înapoi ochelarii cât citești.

— De ce?! Sunt stupizi!

M-am aplecat și i-am dat un bobârnac peste nas.

— Bărbații adevărați poartă ochelari.

— Dar tu nu porți ochelari! a scâncit el.

— Da, dar... Ei bine, sunt și bărbați adevărați care nu poartă ochelari. Tu ascultă-mă, amice, și puneți-i, am zis eu, iar el s-a mai smiorcăit un pic, după care s-a dus să-și vadă de romanul lui.

În locul jocurilor video, prefera să citească, ceea ce mă bucura nespus. Eram conștient că moștenise dragostea pentru cărți de la mama sa, care era bibliotecară, însă, în același timp, îmi plăcea să cred că și faptul că eu îi citisem încă de pe vremea când era în burta ei a avut un cuvânt de spus.

— Voi ce planuri aveți azi? am întrebat-o pe Jamie.

— După-amiază mergem la piață. Mama ta vrea să ia niște flori. Și probabil că o să-i cumpere și lui Charlie ceva de care n-are nevoie. A, să știi că Zeus ți-a ros perechea ta preferată de Nike, așa că am de gând să-ți caut una nouă.

— Dumnezeu! A cui a fost ideea să ne luăm câine?

A râs.

— Să știi că tu ești vinovatul în cazul ăsta. Eu nici măcar nu mi-am dorit un câine — doar că tu nu poți să-l refuzi pe Charlie. Tu și mama ta aveți atâtea lucruri în comun, a conchis ea, după care m-a sărutat și a ridicat mânerul valizei. Să ai o călătorie grozavă! Du-te și fă ca visele noastre să devină realitate!

Mi-am lăsat buzele să le-atingă pe ale ei și am zâmbit.

— Când mă-ntorc acasă, o să fac biblioteca pe care ți-ai dorit-o întotdeauna. Cu rafturi înalte și tot tacâmul. După care o să fac dragoste cu tine undeva între *Odiseea* și *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

Și-a mușcat buza de jos.

— Promiți? a-ntrebat.

— Promit.

— Să mă suni după ce aterizează avionul, bine?

Ieșind, am dat din cap că da. Tata era deja în taxi, mă aștepta.

— Hei, Tristan! m-a strigat Jamie în timp ce puneam valiza în portbagajul mașinii.

Charlie era lângă ea.

— Da?

— TE IUBIM! au strigat ei în cor cu mâinile pâlnie la gură.
Am zâmbit și le-am strigat și eu înapoi același lucru.

* * *

În avion, tata n-a făcut decât să vorbească despre marea oportunitate care se deschidea în fața noastră. Îndată ce-am aterizat în Detroit, unde făceam escală, ne-am pornit amândoi telefoanele ca să verificăm căsuțele poștale și să le scriem lui Jamie și mamei că am ajuns cu bine.

După ce s-au aprins, când am văzut că amândoi avem tone de mesaje de la mama, am știut că ceva nu era în regulă. Mesajele m-au întors pe dos. În timp ce le citeam, telefonul aproape că mi s-a scurs printre degete.

Mama: A avut loc un accident. Jamie și Charlie sunt destul de rău.

Mama: Veniți acasă.

Mama: Grăbiți-vă!!

Într-o clipită, într-o singură secundă, tot ce știam eu despre viață s-a schimbat.

Capitolul 1 Elizabeth

3 iulie 2015

În fiecare dimineață citeam scrisori de dragoste scrise pentru o altă femeie. Aveam atâtea în comun, de la ochii ciocolatii până la nuanța de blond a părului. Aveam același fel de a râde, cuminte, care totuși devenea mai zgomotos în compania celor dragi. Din colțul drept al gurii începea să zâmbescă, și tot cu stângul se bosumfla. Întocmai cum făceam eu.

Am găsit scrisorile aruncate în tomberon, într-o cutie de tablă în formă de inimă. Sute de scrisori, unele mai lungi, altele mai scurte, unele vesele, iar altele zdrobitor de triste. Datele de pe ele fuseseră scrise cu ani și ani în urmă, unele dintre ele fiind de dinainte să mă nasc eu pe acest pământ. Unele erau semnate cu inițialele KB, altele cu HB.

M-am întrebat, oare cum s-ar fi simțit tata dacă ar fi știut că mama le-a aruncat pe toate?

Deși în ultima vreme îmi venea tot mai greu să cred că ea simțise toate câte erau scrise acolo.

Deplină.

Întreagă.

Parte din ceva divin.

În ultima vreme a părut să fie total opusul tuturor acelor lucruri.

Dărămată.

Incompletă.

Mereu singură.

După ce-a murit tata, mama a ajuns o curvă. S-o pun mai frumos în cuvinte nu prea am cum. N-a fost ceva care să se-ntâmple imediat. Cu toate că domnișoara Jackson, care stătea pe strada noastră, o tocuse mărunț de față cu oricine avea chef s-o asculte, spunând despre ea că nici pe când trăia tata nu fusese greu de convins să-și desfacă picioarele, eu știam că nu era adevărat. Chiar dacă pe vremea aia nu eram decât un copil, nu reușisem să uit vreodată felul în care obișnuia să-l petreacă cu privirea. Îl privea în felul în care doar o femeie care are ochi pentru un singur bărbat o poate face. În zorii zilei, când pleca la lucru, ea îi pregătea micul dejun și prânzul și i le punea la pachet alături de gustarea dintre mese. Tata s-a plâns dintotdeauna că îi e foame în permanență, așa că mama avea mereu grijă să îi pună în traistă mai mult decât suficient.

Tata era poet și preda la universitate, care era la o oră depărtare, așa că nu e de mirare că-și lăsa unul celuilalt scrisorele de dragoste. Tata muia cuvintele în cafea. Seara, le dădea drumul să se topească în whisky. Deși mama nu era la fel de pricepută ca soțul ei, fiecare scrisoare de dragoste stă mărturie că a știut cum să se facă înțeleasă.

Diminețile, din clipa în care tata ieșea pe ușă, mama zâmbea și îngâna ceva ca pentru ea cât timp strângea prin casă și mă pregătea pe mine pentru ziua care abia începea. Vorbea despre tata, zicea cât de mult îi lipsește, și îi scria scrisori de dragoste până noaptea târziu. Când se-ntorcea acasă, în timp ce el fredona cântecul lor preferat, mama turna pentru amândoi câte un pahar cu vin. El îi săruta încheieturile de fiecare dată când mâinile ei

ajungeau suficient de aproape de buzele lui. Râdeau împreună și chicoteau de parcă ar fi fost doi puștani care se-ndrăgosteau atunci pentru prima oară.

— Tu ești iubirea mea fără de sfârșit, Kyle Bailey, zicea ea, apropiindu-și buzele de buzele sale.

— Iar tu ești iubirea mea fără de sfârșit, Hannah Bailey, îi răspundea tata, rotind-o în brațele lui.

Iubire ca a lor nu găseai nici în basme.

Din cauza asta, cu ani buni în urmă, în acea zi toridă de august în care tata s-a dus, cu el s-a dus și o parte din mama. Mi-am amintit ce scria într-un roman pe care-l citisem la un moment dat: „Niciun suflet pereche nu părăsește lumea singur; întotdeauna ia cu el o bucată din cealaltă jumătate a sa“. Nu-mi convenea deloc, dar avea dreptate. Mama nu s-a ridicat din pat luni întregi. Am fost nevoită s-o hrănesc în fiecare zi, să-i dau să bea, sperând pur și simplu să nu se usuce de supărare. Până să-și piardă soțul n-o văzusem o dată să plângă. Încercam să nu fiu prea sentimentală în preajma ei, știind că asta n-ar fi făcut decât să o întristeze și mai tare.

Plângeam destul când eram singură.

Când, într-un final, s-a ridicat din pat, câteva săptămâni la rând s-a dus la biserică, unde mă lua cu ea. Țin minte că aveam doisprezece ani și că mă simțeam total pierdută în biserică. N-am fost o familie prea bisericoasă până când n-au dat necazurile peste noi. Mă rog, nici escapadele noastre la biserică n-au ținut prea mult. Mama l-a făcut pe Dumnezeu mincinos, acuzând întreaga comunitate că nu face decât să piardă vremea cu așa o iluzie și cu promisiunea deșartă a unui târâm al fâgăduinței.

Pastorul Reece ne-a rugat să nu mai venim o vreme, să lăsăm apele să se liniștească nițel.

Nu știusem până atunci că oamenilor li se putea interzice să intre într-un lăcaș de cult. Atunci când pastorul zicea, „veniți, unul câte unul și toți laolaltă“, eu îmi închipuiam că se referă mai puțin la prima parte și mai degrabă la „toți laolaltă“.

În ultimul timp, mama își făcuse o nouă distracție: alți bărbați, mereu alții. Cu unii se culca, de alții se folosea doar cât să-și plătească facturile, iar pe alții îi ținea pe-acolo pentru că se simțea singură și pentru că ei aduceau oarecum cu tata. Pe unii îi și striga ca pe el. În seara asta, în fața căsuței sale era parcată o mașină bleumarin-închis, cu rame argintii, metalice, strălucitoare. Interiorul era îmbrăcat în piele roșie, de culoarea merelor, și acolo erau un bărbat cu trabucul în gură și mama, care îi stătea în poală. Părea că aterizase acolo direct din anii '60. Mama chicotea în timp ce el îi șoptea ceva, însă râsul ei era acela rezervat dintotdeauna tatei.

Ușor absent, ușor dogit, ușor trist.

Am aruncat o privire în josul străzii. Domnișoara Jackson era la post, înconjurată de țafele ei, arătând cu degetul către mama și noul ei bărbat de săptămâna asta. Voiam să fiu mai aproape și să le spun să-și țină fleanca, dar ne despărțea mai bine de o străduță-ntreagă. Chiar și copiii care băteau mingea pe stradă, pocnind-o cu niște crose rupte, s-au oprit din ce făceau și s-au holbat cu ochii cât cepele la mama și la străin.

Mașini care să coste cât a lui nu ajungeau niciodată să circule pe străzi ca a noastră. Încercasem să o conving pe mama să se mute într-un cartier mai spălat, dar a refuzat. M-am gândit că principalul motiv era acela că ea și tata cumpăraseră casa împreună.

Poate că încă nu renunțase la el în totalitate.

Bărbatul i-a suflat mamei în față un norișor de fum și au râs amândoi. Ea își pusese cea mai bună rochie, una galbenă, care îi lăsa umerii goi și i se mula pe talia de viespe, în partea de jos venind evazată. Era machiată atât de tare încât fața ei de femeie la cincizeci de ani arăta mai degrabă a treizeci de ani. Era frumoasă și fără gletul ăla din obraji, dar filosofia ei era că ceea ce transforma o față într-o femeie era un strop de fard. Perlele pe care le purta la gât fuseseră ale bunicii Betty. Până atunci nu și le mai pusese niciodată pentru un străin. Mă întrebam ce-o făcuse să le poarte acum.